Coses del temps

Coses del temps

«He tornat a Queralbs pel meu compte. El meu poble estimat s'ha convertit en el passeig de Gràcia»

HELENA BOADAS

Fa unes setmanes, sortint del teatre, a Barcelona (Cabaret Cortázar, no us el perdeu) sopàvem amb uns amics a la rambla del Raval. Em vaig menjar mitja pizza d'espinacs i mitja de trompetes de la mort i m'atreveixo a dir que la primera és la millor pizza que he tastat mai. Encara feia bon temps, el vi de la casa no estava malament i rèiem. Una amiga em diu que no menja mai trompetes de la mort perquè n'hi ha de mortals i jo, que ja m'estic prenent el cafè, faig un esforç per contenir les meves tendències hipocondríaques -«ah, mira, n'hi ha que maten, com els pebrots del padrón»; «unas matan y otras non!», riu l'altre-. Els explico que hem de marxar aviat perquè l'endemà a primera hora me'n vaig als Pirineus. Que -alguns ja ho sabeu- de petita passava els estius a Queralbs, i que fa més de vint anys que no veig els amics d'allà i que hem organitzat una trobada. «Després de vint anys? Glups». «Sí, glups». Em fan notar que el minidrama de Campoamor que surt al Cabaret que acabem de veure pot prendre tot el sentit: «Pasan veinte años; vuelve él, y al verse, exclaman él y ella: -¡Santo Dios! ¿Y éste es aquél...! -¡Dios mío! ¿Y ésta es aquélla...?». Volen saber el desenllaç. Els prometo que ho explicaré en un article i ens acomiadem.

L'article és aquest. Camí de torna?da em comença a trobar malament: migranya a la vista. Efectivament, quan arribem estic fatal. A les sis del matí vomito les trompe?tes de la mort i ho he d'assumir: no hi puc anar. Envio un watsapp al grup amb el cor encongit.

Em desperto a mig matí. Com s'ho deuen passar? Miro el grup i no m'ho puc creure. M'ho torno a llegir. Dels cinc que havíem quedat, tres ens hem posat malalts. La me?va migranya, una grip estomacal i una febre alta. Si em llegeix algun psicoanalista el sentiré riure des d'aquí. Quin greu, quina mala sort, hem de buscar un altre dia, diem.

De moment jo he tornat a Queralbs pel meu compte, per si de cas. El meu poble estimat s'ha convertit en el passeig de Gràcia. Un pàrquing immens a l'entrada, ple. Cotxes fins al riu. El meu poble de vaques col·lapsat. Marxem: Fontalba és preciós i molt tranquil. Es forma un embús que ha de desfer un guàrdia urbà i arribo a Fontalba a punt de plorar, però estem a dos mil metres i és el lloc més bonic del món. I sí, continua essent el lloc més bonic del món però amb centenars de senderistes que vénen de Núria. I asseguda a la pedra d'on neix el riu, que em feia al·lucinar de petita, veient passar la corrua d'homes, dones, nens i gossos vestits del Decathlon, penso que allò del paradís perdut deu ser això. Però llavors caminem amunt amunt i perdem els sende?ris?tes de vista i allà sí, allà hi ha les vaques i els cavalls immensos i se sent el silenci i l'esquella que el trenca amb el dong-dong i tanco els ulls i penso que som aquí i que al final no està tan malament.

¡Santo Dios! ¿Y éste es aquél...? Home, aquél, aquél no ho és ni ho tornarà a ser, no. És una altra versió. Una variació. Deu ser que la vida és molt creativa. Sempre ens quedarà el teatre i les pizzes d'espinacs.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/10/21/coses-del-temps/749027.html?utm_source=rss